

socialdemokratisk Flertal siden 1913, og man ligner de $\frac{3}{5}$ paa fast Ejendom. Det vil altsaa sige, at her er denne Skat spændt saa meget, som man overhovedet spænder den noget Sted, bortset fra enkelte Undtagelser, hvor Særinteresser kommer til at gøre sig gældende.

Selv den ærede Forslagsstillers Meningsfæller ude i Amdsraadene har, naar man kommer ind paa disse specielle Spørgsmaal, vel Ideen og Idealet, men naar man kommer til at staa overfor det praktiske, bliver Resultatet mange Gange et andet. Ved sidste Amdsraadmøde — tror jeg nok det var — skulde Amdsraadet tage Stilling til et Andragende fra Kommunerne om Forholdet i de kommende 4 Aar mellem Ligningen paa fast Ejendom og paa Formue og Lejlighed. Nu er der en gammel Bestemmelse i Skatteloven af 1903 om, at det Forhold, som den Gang var til Stede, ikke kan forrykkes til Skade for fast Ejendom, medmindre der er kvalificeret Majoritet i Amdsraadet for det, men der var alligevel et Par Kommuner, som ønskede at faa forhøjet Skatten paa fast Ejendom. Og hvad var saa Motiveringen for dette Ønske? Motiveringen var den, som de paagældende Amdsraadsmedlemmer udtrykte sig, at der laa et Par store Herregaarde i Kommunen, og da disse Herregaarde ingen Indtægt gav, saa man ingen anden Udvej til at faa Skat af de paagældende end at lægge Skatten over paa fast Ejendom. Altsaa, Teori er eet, Praksis et andet, og derfor tror jeg, man skal tænke en lille Smule over det, inden man giver Amdsraadene saadanne Paalæg, som man tilsigter ved dette Lovforslag.

Hvad Lovforslagets Formulering angaar, maa jeg give den højtærede Indenrigsminister Ret i, at den er uklar, og selv om Forslagsstilleren senere har motiveret sin Opfattelse af Lovforslaget, blev det mig ikke klarere, tværtimod. Man siger jo her: „Af Beløbet skal mindst Halvdelen udskrives paa Amdsraadskredsens Ejendomme og en Fjerdedel paa Kommunerne.“ Men man maa huske paa, at man sætter det som allerførste Stykke i Paragraffen, forud for det oprindelige første Stykke, og derefter kommer saa: „Bestemmelse om Paaligningen af det øvrige Beløb tages for et Aar ad Gangen.“ Skulde Lovforslaget endelig vedtages, maatte der derfor nødvendigvis ske en Ændring i Affattelsen.

Det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Gisselbæk) lod til ikke rigtig at have forstaaet Formuleringen. Ja, der er et vist Diplomati i Lovforslaget. Selv om Forslagsstilleren nemlig hidtil har argumenteret

med en Fjerdedel paa Kommunen og ønsket at kunne faa det Beløb forhøjet, ligger her nemlig i Virkeligheden en Mulighed for, at Amdsraadene kan forhøje med Halvdelen. Derimod forstaaer jeg ikke det ærede 5te Medlem for 6te Kreds, naar han siger, at Forslaget vil medføre et Paalæg for de faste Ejendomme og ikke nogen Lettelse. Nej, det vil det ikke, for jo mere man udskrifer efter Landkommunallovens § 50: Beløb, som lignes paa samtlige en Kommunes Beboere, des mere letter man dem med de faste Ejendomme.

Jeg tror, jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger, hvoraf det formentlig vil fremgaa, at vi fra vor Side ikke kan tilsige vor Støtte til Gennemførelse af dette Lovforslag.

Hans Nielsen: Den store Forskel, der er paa Loven om kommunale Ejendomsskatter, og det Forslag, der er forelagt her, ligger jo i, at Amdsraadene tvinges til at paaligne Sognekommunerne en Fjerdedel af det Beløb, de skal bruge til Amdsrepartitionsfondens Udgifter; det er det sikre, det er den store Forandring. Medens man hidtil har holdt paa, at Amdsraadene selv skulde bestemme, om de vilde have noget lagt paa Kommunerne, og hvor meget — de kunde paalægge dem indtil en Trediedel —, saa siger dette Lovforslag udtrykkelig, at de skal tage mindst en Fjerdedel, og jeg tror ogsaa, det er rigtigt, som det er blevet udtalt af flere ærede Medlemmer, at naar det øvrige Beløb skal paalignes, kan Kommunerne komme til at betale noget mere. Den ærede Forslagsstillers Formaal med dette Forslag er selvfølgelig at lette Byrderne noget for Hartkornet, for Ejendommene, og paaligne Indkomsterne noget deraf.

Men der var jo andre Veje at gaa, naar man ønskede at naa dette Maal. Den højtærede Indenrigsminister har allerede udtalt, at Reglerne for Fordelingen er meget daarlige at ligne efter. F. Eks. Bestemmelsen i § 7, 2det Stykke, om den første Fjerdedels Fordeling efter Folkemængden. I de Amdskommuner, hvor man har gjort Forsøg og foretaget Overvejelser og Beregninger for om muligt at gennemføre nogen Beskatning paa Sognekommunerne, vil det i al Almindelighed gaa saadan, at de i økonomisk Henseende svageste Sognekommuner faar Paalæg i Skatten. Skatteevnen retter sig jo ikke efter Menneskeantallet i Kommunen, langtfra, ofte er det modsatte Tilfældet, og saa gaar det saadan, at denne Beregning fører til, at de svage Kommuner faar et Paalæg og de mere velstillede Kommuner en Nedsættelse